

2. 11. 2023

ID: 117117

Popření pohledávky

Účel jistoty podle § 202 odst. 3 insolvenčního zákona není totožný s účelem jistoty u předběžného opatření podle § 75b o. s. ř. Jistota podle § 75b o. s. ř. představuje finanční částku, kterou navrhovatel skládá soudu k zajištění nároku na náhradu škody nebo jiné újmy, jež může vzniknout následkem nařízení předběžného opatření. Jistota podle § 202 odst. 3 insolvenčního zákona má za cíl zabránit účelovým popřením pohledávek jinými věřiteli. Navíc přiměřené použití § 75b o. s. ř. se váže jen ke čtvrtému odstavci § 202 insolvenčního zákona, nikoliv k jeho odstavci třetímu.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky č.j. 29 ICdo 42/2022-63 ze dne 31.7.2023)

Nejvyšší soud rozhodl v právní věci žalobce JUDr. M.P., se sídlem v H., jako insolvenčního správce dlužníka EPREMO TRADING a. s., v likvidaci, zastoupeného Mgr. J.Ž., advokátem, se sídlem v P., proti žalovanému Cashdirect, a. s., se sídlem v P., o určení pravosti pohledávky po dobu, po kterou trvalo insolvenční řízení, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 195 ICm 297/2018, jako incidenční spor v insolvenční věci dlužníka EUP a. s., se sídlem v P., vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. MSPH 95 INS 17117/2017, o dovolání žalobce proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 9. listopadu 2021, č. j. 195 ICm 297/2018, 105 VSPH 834/2021-43 (MSPH 95 INS 17117/2017), tak, že namísto žalovaného Cashdirect, a. s., se sídlem v P., bude v řízení pokračováno se společností Cashdirect Plus a. s., se sídlem v Praze 5, Bozděchova 1840/7, PSČ 150 00, identifikační číslo osoby 10954708. Dovolání se zamítá.

Z odůvodnění:

1. Městský soud v Praze (dále jen „insolvenční soud“) usnesením ze dne 10. srpna 2021, č. j. 195 ICm 297/2018-27, rozhodl, že v řízení se pokračuje (bod I. výroku), odmítl žalobu, jíž žalobce (JUDr. M.P., jako insolvenční správce dlužníka EPREMO TRADING a. s., v likvidaci) v insolvenčním řízení dlužníka EUP a. s. (tehdy pod obchodní firmou EUROPRINT a. s.) [dále jen „dlužník E“] uplatnil popření pohledávky právního předchůdce žalovaného (CORNERSTONE GROUP INC.) přihláškou pohledávky č. P133 (bod II. výroku) a rozhodl o nákladech řízení (bod III. výroku).
2. K odvolání žalobce Vrchní soud v Praze v záhlaví označeným usnesením potvrdil rozhodnutí insolvenčního soudu v bodech II. a III. výroku (první výrok) a rozhodl o nákladech odvolacího řízení (druhý výrok).
3. Odvolací soud – cituje ustanovení § 202 odst. 3, 5 a 6, § 336 odst. 4, § 364 odst. 3 zákona č. [182/2006](#) Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona), a § 75b zákona č. [99/1963](#) Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“) – dospěl k závěru, že rozhodnutí insolvenčního soudu je správné. Ztotožnil se se závěrem insolvenčního soudu, že konec patnáctidenní zákonné lhůty ke složení jistoty na náklady řízení incidenčního sporu připadl na 31. květen 2021, když úpadek dlužníka E byl řešen reorganizací, jejíž splnění vzal insolvenční soud na vědomí usnesením ze dne 13. května 2021, které bylo zveřejněno v insolvenčním rejstříku (a současně nabylo právní moci) 14. května 2021.
4. Dále odvolací soud uzavřel, že samotná skutečnost, že popírajícím přihlášeným věřitelem je insolvenční správce jiného dlužníka, nemá žádný vliv na jeho povinnost složit jistotu na náklady

řízení incidenčního sporu podle § 202 odst. 3 insolvenčního zákona. Insolvenční zákon nestanoví pro osobu insolvenčního správce jako popírajícího věřitele výjimku z této povinnosti. Není ani rozhodné, zda je insolvenční správce (nebo jiný věřitel) osobou osvobozenou od soudních poplatků, neboť jistota není soudním poplatkem. To, že popírající věřitel je insolvenčním správcem jiného dlužníka, neosvědčuje jeho neschopnost složit jistotu. Nevypovídá totiž ničeho o stavu majetkové podstaty onoho dlužníka.

5. Proti té části prvního výroku usnesení, již odvolací soud potvrdil bod II. výroku usnesení insolvenčního soudu ve věci samé (posuzováno podle obsahu dovolání), podal žalobce dovolání, v němž namítá, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci (dovolací důvod dle § 241a odst. 1 o. s. ř.), a požaduje, aby Nejvyšší soud rozhodnutí odvolacího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

6. Přípustnost dovolání vymezuje dovolatel argumentem, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení právní otázky, která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla řešena. Konkrétně dovolatel předkládá Nejvyššímu soudu k zodpovězení tuto otázku:

Je insolvenční správce nebo dlužník s dispozičními oprávněními v řízení o nárocích, které se týkají majetku patřícího do majetkové podstaty nebo které mají být uspokojeny z tohoto majetku, coby přihlášený věřitel popírající pohledávku jiného přihlášeného věřitele, povinen složit (podle ustanovení § 202 odst. 3 insolvenčního zákona) do 15 dnů po skončení přezkumného jednání o popřené pohledávce u insolvenčního soudu jistotu na náklady řízení incidenčního sporu ve výši 10 000 Kč?

7. Dovolatel tvrdí, že ustanovení § 202 odst. 3 a 6 insolvenčního zákona jsou neústavní, neboť porušují jeho právo na přístup k soudu dle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, případně by měla být vykládána tak, že insolvenční správce v procesním postavení popírajícího přihlášeného věřitele není povinen skládat jistotu na náklady řízení incidenčního sporu. Zdůrazňuje, že je osvobozen od soudních poplatků dle § 11 odst. 2 písm. n/ zákona č. [549/1991](#) Sb., o soudních poplatcích. Dále namítá, že skutečnost, že je osobou nemajetnou, musí být soudu známa z jeho úřední činnosti. Přitom platí, že skutečnosti obecně známé se neprokazují. Závěrem uvádí, že ústavně konformním výkladem je analogické užití ustanovení § 75b odst. 3 o. s. ř.

8. Pro dovolací řízení v této věci je rozhodné aktuální znění občanského soudního řádu.

9. Nejvyšší soud se nejprve zabýval podmínkami řízení a přípustností dovolání.

10. Vzhledem k tomu, že insolvenční řízení vedené na majetek dlužníka E skončilo 14. května 2021 (kdy nabylo právní moci usnesení č. j. MSPH 95 INS 17117/2017-B-151, jímž vzal insolvenční soud na vědomí splnění reorganizačního plánu), změnil se k uvedenému datu předmět incidenčního sporu (bez dalšího) v souladu s § 159 odst. 4 insolvenčního zákona na spor o určení pravosti a výše pohledávky pro dobu, po kterou trvalo insolvenční řízení, což Nejvyšší soud promítl též v záhlaví svého rozhodnutí.

11. K tomu je nutné již na tomto místě uvést, že vzhledem k době vydání rozhodnutí o úpadku dlužníka E (12. září 2017) byl pro insolvenční řízení vedené na majetek dlužníka E až do jeho skončení i v době od 1. června 2019 rozhodný insolvenční zákon ve znění účinném do 31. května 2019 [srov. článek II (Přechodné ustanovení) části první zákona č. [31/2019](#) Sb., kterým se mění zákon č. [182/2006](#) Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů, zákon č. [120/2001](#) Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. [6/2002](#) Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích),

ve znění pozdějších předpisů, zákon č. [312/2006](#) Sb., o insolvenčních správcích, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. [296/2017](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. [292/2013](#) Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony]. Totéž pravidlo platí i pro incidenční spory insolvenčním řízením vyvolané a projednávané v jeho rámci (§ 2 písm. d/, § 160 odst. 1 insolvenčního zákona).

12. V průběhu dovolacího řízení ztratil žalovaný Cashdirect, a. s. (ke dni 1. listopadu 2021 též nástupnická společnost vyčleněné části jmění společnosti Cashdirect DC a. s. dle projektu rozdělení odstěpením sloučením) výmazem z obchodního rejstříku (ke dni 11. května 2022) právní osobnost (§ 185 zákona č. [89/2012](#) Sb., občanského zákoníku) a spolu s ní též způsobilost být účastníkem řízení (§ 19 o. s. ř.). Stalo se tak na základě fúze sloučením čtyř zanikajících společností a přechodu veškerého jejich jmění na nástupnickou společnost Cashdirect Plus a. s., identifikační číslo osoby 10954708. Nejvyšší soud proto rozhodl podle ustanovení § 107 odst. 1 a 3 o. s. ř., že v řízení bude pokračováno se společností Cashdirect Plus a. s., jakožto procesním nástupcem žalovaného Cashdirect, a. s. (výrok I. tohoto usnesení).

13. Dovolání je přípustné podle ustanovení § 237 o. s. ř., když pro ně neplatí žádné z omezení přípustnosti dovolání vypočtených v § 238 o. s. ř. a v posouzení dovoláním předestřené právní otázky jde o věc dovolacím soudem beze zbytku nezodpovězenou.

14. Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

15. Pro další úvahy Nejvyššího soudu jsou rozhodná následující ustanovení insolvenčního zákona:

Podle ustanovení § 200 insolvenčního zákona je věřitel oprávněn písemně popřít pohledávku jiného věřitele. Popření pohledávky musí mít stejné náležitosti jako žaloba podle občanského soudního řádu a musí z něj být patrné, zda se popírá pravost, výše nebo pořadí pohledávky. Popření pohledávky lze učinit pouze na formuláři, jehož náležitosti stanoví prováděcí právní předpis (odstavec 1). K popření pohledávky přihlášeným věřitelem se přihlíží, jen obsahuje-li podání všechny náležitosti a je-li doručeno insolvenčnímu soudu nejpozději 3 pracovní dny přede dnem konání přezkumného jednání o popřené pohledávce a, je-li způsobem řešení úpadku oddlužení, nejpozději do 10 dnů po uplynutí lhůty k přihlašování pohledávek; v případě řešení úpadku oddlužením lhůta neskončí dříve než 7 dní ode dne zveřejnění přihlášky pohledávky v insolvenčním rejstříku. V případě postupu podle věty první se § 43 občanského soudního řádu nepoužije. Po uplynutí této lhůty již nelze měnit uplatněný důvod popření. K popření pohledávky učiněnému ve formě, která v době konání přezkumného jednání o popřené pohledávce vyžaduje jeho písemné doplnění, předložení jeho originálu, případně předložení písemného podání shodného znění, se nepřihlíží (odstavec 2). Dospěje-li insolvenční soud k závěru, že k popření pohledávky přihlášeným věřitelem se nepřihlíží, odmítne je rozhodnutím, které může vydat jen do skončení přezkumného jednání o popřené pohledávce nebo nejpozději v rozhodnutí podle § 410 (odstavec 3). Jestliže insolvenční soud popření pohledávky neodmítne, považuje se podání, jímž přihlášený věřitel popřel pohledávku, od rozhodnutí o způsobu řešení úpadku, nejdříve však po uplynutí 10 dnů od skončení přezkumného jednání a, je-li způsobem řešení úpadku oddlužení, po schválení zprávy o přezkumu, za žalobu, kterou tento věřitel uplatnil u insolvenčního soudu své popření vůči věřiteli, který pohledávku přihlásil (odstavec 5).

Z ustanovení § 202 insolvenčního zákona plyne, že přihlášený věřitel, který popřel pohledávku, je povinen složit do 15 dnů po skončení přezkumného jednání o popřené pohledávce u insolvenčního soudu jistotu na náklady řízení incidenčního sporu ve výši 10 000 Kč. Nebylo-li v době konání přezkumného jednání o popřené pohledávce ještě rozhodnuto o způsobu řešení úpadku, neskončí tato lhůta dříve než uplynutím 10 dnů od rozhodnutí o způsobu řešení úpadku (odstavec 3).

Insolvenční soud může uložit přihlášenému věřiteli, který popřel pohledávku, aby v incidenčním sporu složil i jistotu k zajištění náhrady škody nebo jiné újmy, která by vznikla věřiteli popřené pohledávky nedůvodným popřením pohledávky. Učiní tak jen na návrh věřitele popřené pohledávky, který doloží, že mu vznik takové škody nebo jiné újmy zjevně hrozí. Jestliže však podle dosavadních výsledků insolvenčního řízení lze očekávat, že popření pohledávky bude důvodné, insolvenční soud návrh věřitele popřené pohledávky na složení této jistoty zamítne. Přiměřeně se dále použijí ustanovení občanského soudního řádu o jistotě u předběžného opatření (odstavec 4). Nebude-li jistota podle odstavců 3 a 4 složena, nebo nedoloží-li přihlášený věřitel insolvenčnímu soudu, že povinnost složit jistotu podle zákona nemá, insolvenční soud žalobu, kterou přihlášený věřitel uplatnil popření pohledávky, odmítne (odstavec 5). Povinnost složit jistotu podle odstavců 3 a 4 nemá přihlášený věřitel, který ve lhůtě stanovené ke složení jistoty osvědčí, že jistotu bez své viny nemohl složit a že je tu nebezpečí z prodlení, v jehož důsledku by mu mohla vzniknout újma. Přihlášený věřitel dále nemá povinnost složit jistotu po dobu, po kterou jeho popření nemá vliv na zjištění popřené pohledávky (odstavec 6).

16. V této podobě, pro věc rozhodné, platila citovaná ustanovení insolvenčního zákona již v době zahájení insolvenčního řízení (6. září 2017) a později nedoznala změn.

17. Možnost věřitelů popírat pohledávky jiných věřitelů byla do insolvenčního zákona vtělena novelou provedenou s účinností od 31. března 2011 zákonem č. [69/2011](#) Sb., kterým se mění zákon č. [182/2006](#) Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů. Tento zákon [dle obecné části důvodové zprávy k vládnímu návrhu této novely, který projednávala Poslanecká sněmovna Parlamentu České republiky ve svém 6. volebním období (2010 - 2013) jako tisk č. 233 (dále jen „důvodová zpráva“)] reagoval především na nálezy pléna Ústavního soudu ze dne 1. července 2010, sp. zn. Pl. ÚS 14/10, vyhlášený pod č. [241/2010](#) Sb., kterým Ústavní soud zrušil s účinností od 31. března 2011 v ustanovení § 192 odst. 1 insolvenčního zákona úpravu, jež vycházela ze zásady, že právo popírat pravost, výši a pořadí přihlášených pohledávek mají jen dlužník a insolvenční správce, nikoliv jednotliví věřitelé. Odepření této možnosti jednotlivým věřitelům shledal neústavním.

18. Smysl úpravy § 202 odst. 3 a 6 insolvenčního zákona ozřejmuje důvodová zpráva k pozdějšímu zákonu č. [69/2011](#) Sb. V její zvláštní části je k bodům 17. a 18. návrhu novely (§ 202) uvedeno, že:

„Navržené doplnění § 202 o nové odstavce 3 až 6 je smysluplnou pojistkou poskytující věřiteli přihlášené pohledávky přiměřenou jistotu, že věřitel, který formálně bezvadným a obsahově příléhavým úkonem popřel jeho pohledávku, je v případě svého neúspěchu ve sporu ochoten a schopen nést tíži nákladů sporu vzniklých věřiteli přihlášené pohledávky. Tomu odpovídá institut jistoty na náklady incidenčního sporu upravený na obdobných principech jako institut jistoty v občanském soudním řádu (srov. § 75b občanského soudního řádu).“

(...)

„Navržené znění § 202 odst. 6 upravuje situace, kdy popírající přihlášený věřitel nemá povinnost složit jistotu (podle zákona nebo rozhodnutí soudu) vůbec (věta první) nebo (ve vazbě na účinky popření v reorganizaci, jak jsou omezeny ustanovením § 336 odst. 4 návrhu zákona) po určitou dobu (věta druhá).“

19. Důvodovou zprávu lze pokládat za zdroj poznatků o záměrech zákonodárce. Je autentickým dokumentem vypovídajícím o vůli zákonodárce; není-li tato vůle v důvodové zprávě nijak projevena (ač tomu zákonodárci objektivně nic nebránilo), nelze jiným typem výkladu dovozovat jeho skutečnou (neprojevenou) vůli. Přitom žádné ustanovení insolvenčního zákona nestanoví, že insolvenční správce dlužníka coby věřitel popírající pohledávku jiného věřitele nemá povinnost složit jistotu na náklady

řízení incidenčního sporu.

20. V usnesení ze dne 24. července 2014, sen. zn. 29 ICdo 26/2014, uveřejněném pod číslem 8/2015 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „R 8/2015“), Nejvyšší soud uzavřel, že účelem právní úpravy jistoty na náklady řízení incidenčního sporu podle § 202 odst. 3 insolvenčního zákona je zajistit finanční prostředky ke krytí nákladů incidenčního řízení ještě před věcným posouzením žaloby a zamezit účelovému popírání pohledávek. Úprava popěrného práva věřitelů vychází z koncepce, že zákon sice přiznává věřitelům právo popírat pohledávky jiných věřitelů, avšak – s ohledem na zkušenosti z aplikace dřívější úpravy úpadkového práva v zákoně o konkursu a vyrovnání – účinky těchto popěrných úkonů a možnost domoci se vyloučení uspokojení pohledávek jiných věřitelů v rámci insolvenčního řízení podmiňuje splněním striktně nastavených podmínek, přičemž jednou z nich (bez níž není možné věcně projednat žalobu na popření pohledávky), je i to, že popírající věřitel ve stanovené lhůtě složí jistotu na náklady řízení incidenčního sporu.

21. Tamtéž Nejvyšší soud ozřejmil, že lhůta ke složení jistoty určená ustanovením § 202 odst. 3 insolvenčního zákona je procesní lhůtou zákonnou (je určena insolvenčním zákonem a její běh a délka nemůže být rozhodnutím insolvenčního soudu měněna). Následkem zmeškání této lhůty je odmítnutí žaloby podle § 202 odst. 5 insolvenčního zákona.

22. Z ustálené judikatury Nejvyššího soudu dále plyne, že jistotu na náklady řízení incidenčního sporu podle § 202 odst. 3 insolvenčního zákona je možné složit pouze v zákonem stanovené lhůtě. K pozdnímu složení jistoty, byť by k němu došlo před vydáním rozhodnutí o odmítnutí žaloby podle § 202 odst. 5 insolvenčního zákona, se nepřihlíží. Srov. opět. R 8/2015, jakož i usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. července 2014, sen. zn. 29 ICdo 27/2014, a sen. zn. 29 ICdo 4/2014, nebo ze dne 26. srpna 2014, sen. zn. 29 ICdo 2/2014.

23. Ve výše ustaveném právním a judikatorním rámci Nejvyšší soud sdílí závěr odvolacího soudu, podle něhož samotná skutečnost, že popírajícím přihlášeným věřitelem je insolvenční správce jiného dlužníka, nemá žádný vliv na jeho povinnost složit jistotu na náklady řízení incidenčního sporu podle ustanovení § 202 odst. 3 insolvenčního zákona.

24. Odvolací soud též dovolateli přiléhavě vysvětlil, že jistota na náklady řízení incidenčního sporu není soudním poplatkem; proto není rozhodné, zda je popírající věřitel osobou osvobozenou od soudních poplatků. I v dovolání dovolatel poukazuje na skutečnost, že jako insolvenční správce je osvobozen od hrazení soudních poplatků podle § 11 zákona č. [549/1991](#) Sb. Pomíjí však, že toto osvobození se vztahuje na poplatky vymezené v ustanovení § 1 tohoto zákona, tedy nikoliv na jistotu dle insolvenčního zákona. Úprava osvobození od soudních poplatků, obsažená v ustanovení § 11 zákona o soudních poplatcích, nevylučuje existenci jiné úhradové povinnosti insolvenčního správce. Tomu odpovídá i konstrukce ustanovení § 202 insolvenčního zákona, který v prvním a druhém odstavci upravuje náhradu nákladů řízení a v následujících samostatně jistotu na náklady řízení.

25. Účel jistoty podle § 202 odst. 3 insolvenčního zákona není totožný s účelem jistoty u předběžného opatření podle § 75b o. s. ř. Jistota podle § 75b o. s. ř. představuje finanční částku, kterou navrhovatel skládá soudu k zajištění nároku na náhradu škody nebo jiné újmy, jež může vzniknout následkem nařízení předběžného opatření. Jistota podle § 202 odst. 3 insolvenčního zákona má za cíl zabránit účelovým popřením pohledávek jinými věřiteli. Navíc přiměřené použití § 75b o. s. ř. se váže jen ke čtvrtému odstavci § 202 insolvenčního zákona, nikoliv k jeho odstavci třetímu.

26. Z hlediska analogie je účel institutu jistoty dle § 202 odst. 3 insolvenčního zákona například podobný účelu zálohy na provedení důkazu dle § 141 odst. 1 o. s. ř. V obou případech jde o to, aby byly pokryty náklady, které v řízení mohou vzniknout. Jiné jsou však důsledky jejich nesložení ve stanovené lhůtě.

27. Nejvyšší soud nesouhlasí ani s názorem dovolatele, že soudu musí být z úřední činnosti známo, že je osobou nemajetnou, neboť to vyplývá z jeho přihlášky pohledávky, ze žaloby i z insolvenčního rejstříku. I s touto argumentací se odvolací soud správně vypořádal, když uvedl, že neschopnost složit jistotu neosvědčuje samotná skutečnost, že popírající věřitel je insolvenčním správcem dlužníka v úpadku, neboť tento fakt nevyovídá ničeho o stavu majetkové podstaty dlužníka.

28. Jestliže dovolatel ve lhůtě, v níž byl povinen složit jistotu na náklady řízení incidenčního sporu (do 31. května 2021), zákonem stanovenou jistotu nesložil, a ani neosvědčil, že splňuje předpoklady podle ustanovení § 202 odst. 6 insolvenčního zákona, bylo namíste incidenční žalobu odmítnout podle ustanovení § 202 odst. 5 insolvenčního zákona.

29. Závěrem Nejvyšší soud dodává, že ustanovení § 202 odst. 3 insolvenčního zákona považuje za ústavně konformní a neshledává důvod předložit Ústavnímu soudu návrh na jeho zrušení (jak navrhuje dovolatel).

30. Dovolateli se tedy nepodařilo zpochybnit správnost právního posouzení věci odvolacím soudem. Protože vady řízení, k nimž Nejvyšší soud u přípustného dovolání přihlíží z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), se ze spisu nepodávají, Nejvyšší soud, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), dovolání žalobce zamítl jako nedůvodné (§ 243d odst. 1 písm. a/ o. s. ř.).

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Důkazní břemeno](#)
- [Dokazování, neúčinnost právního jednání](#)
- [Katastr nemovitostí](#)
- [Náhrada za ztrátu na výdělku \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Ochrana spotřebitele \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Pracovněprávní vztah \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Společný nájem bytu manžely \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Určení otcovství \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Jméno v obchodní firmě právnické osoby](#)
- [Dokazování](#)
- [Bolestné](#)